

Perpetua.

En Martyrhistorie fra Nimes.

af

S. Baring-Gould.

Aulden, der var trængt den forbaagede Pige til Marv og Ben, blev drevet paa Flugt. Hun havde ikke villet spise noget, før hun tog af Sted; men da Bærerne nu holdt stille ved et lille Værtshus for at hvile og forfriske sig, tog hun mod nogle Rager og fedtet Vin, som den smilende Bærtinde med de venlige Dine og det aabne, friske Ansigt bod hende, og det gav hende straks nyt Mod og friske Kræfter. Stude hun ikke snart genne hendes følelse? Var hun ikke sluppen heldig fra en overhængende Vidsfare? Var hun ikke nu paa Vej til et Sted, hvor hun vilde være fri for al Forsølgelse?

Hun fortalte Rejsten med langt mindre Engstelse. Landslæbet blev fænere; Smaabjergene var stovklædte, og Blomstene tittede frem overalt.

Nu blev Bærestolen baaren paa en Terrasse. En Slave kom hen til dem og traf Omhængt til Side. Perpetua saa en smuk, hvid Villa med Søjler foran Døren. Paa Terrassen pafsede det klare Vand fra en Fontæne ned i et Vasin.

„Gode Jomfru“, sagde Slaven, „dette er Ad Fines. Min Herre hilsen eder venlig og beder eder om at træde indenfor.“

„Din Herre — hvem er det?“
„Emilius Ventulus Barco.“

Fjortende Kapitel.

Til det nederste Døb.

Baudillas fandt, at der allerede var mange i Fængslet. De var slæbte bid af Mændene eller Soldaterne, enten fordi de havde nægret at stille et Afguds billede frem eller afslaaet at ofre. Til ikke ringe Overrækkelse saa han ogsaa Uldsmænd Julius Vargas Vitomarus blandt Føngerne. Hoven havde ovinget hans Hus, og da han ikke havde oplyst dens Forlangender, havde den slæbt ham hen til den ene af de fire Dørighedspersoner, der havde ladet ham fæste i Fængsel, hvor han slulde sidde, indtil Anslagen mod ham kunde blive næjere underlagt.

De to af de fire Dørighedspersoner, hvis Tur det for Tiden var at optræde som Dommere, var Petronius Atacinus og Vibius Puscianus, og de delte igen Forretningen imellem sig saaledes, at hver af dem funktioanerede en Maaned ad Gangen. Atacinus var en human Mand, men tillige en temmelig let Natur; han var beslægtet med mange af de bedste Familier i Provinsen, og de øvrige var han knyttet til ved Venkabs og Befendtskabets Baaud.

Hans Stillling var i et saadant Tilfælde som dette ingenlunde let eller behagelig.

I Rom og i enhver anden større og vigtigere By indtog Flamen eller den øverste Præst en meget vigtig og indflydelsesrig Stillling. Ved Regene og Teatrene var hans Plads ved Siden af den højeste Dørighedspersoner, og alle andre Embedsmænd i Byen stod under ham i Rang. Nemausus havde ogsaa en saadan Plads, og han var ikke alene det officielle Religionsoverhoved paa Stedet, men bellaerte tillige Stillingen som Flamen Augustalis, d. v. s. Ypperstedet for Rejferdretelsen, der efterhaanden i det ipejle Gallien var bleven den vigtigste Gudsdyrkelse, og han blev derved tillige Formand for det saakaldte Augustalsfund, der især bestod af frigitone. Nemausus, Stadgrunderens, Præster vare ogsaa højt agtede og ansæte, og naar disse forbandt sig med Flamen, vilde det blive meget danfelligt for Petronius Atacinus, hvor godmodig og utilkøjelig til Udobudspælse han end var, at komme over denne Sag uden at søje det hedenfæ Parti, der blev holdt sammen og ophibedes af Præsteflabet.

Paa den anden Side var Atacinus af den Mening, at det langt fra vilde være klogt og raadeligt for ham at gaa frem med alt for strengt og at straffe ophibet Personer. Kristendommen havde altfor mange Tilhængere der paa Egnen, og nogle af dem tilhørte de ældste og rigeste Familier. Det var et almindeligt Onse blandt de bedestillede, at det ikke skulde komme til nogen systematisk Forsølgelse. En strengt gennemført Opsagen og Fremdragen af de Kristne vilde splitte Familier, opvælte vilde Eidskaber og — fremfor alt — forhøje Forretningslivet.

Atacinus havde allerede besluttet, hvorledes han vilde optræde. Han havde benyttet sig af enhver Lempelse, der kunde iværksættes. Han havde med Billede undladt at paa-lægge Baglen ved Byporrene at forlange Passerjebillet af dem, som vilde igennem. Jo flere, der kunde faa Lejlighed til at flygte bort og skjule sig, desto bedre, mente han. Alligevel stod det ham klart, at det ikke gik an at lade Gudestatuens Lemlæstelse gaa upaatakt hen, og han var ligeledes bestemt paa at stille Præsteflabet tilfreds ved at overgive Perpetua til dem. Hvis han blev nødt til at lade nogle undgælde med Røbet, da vilde han sørje for at tage disse blandt de fattige og vennelse.

Der var endnu en Ting at tage Hensyn til, og som bidrog til at stemme ham til Mildhed og Overbærenhed. Rejser var paa den Tid M. Aurelius Antonius, i Almindelighed kendt under Navnet Caracalla. Han var i sin Barndom bleven opammet og plejet af en kristen Kvinde, og man antog i Almindelighed, at han nærede venlige Følelser for de Kristne. I alt Fald viste han ingen Sinds Strenghed eller Ujordsdræglighed mod dem. Selv var han rigtignok en blodtørstig Tyrant, der var lige saa lunefuld som grum. I et Anfald af Misundelse havde han myrdret sin egen Broder Gela, og hans Samvittighed, der nu pinte ham, drev ham til at søje Vindring og Veltelse ved at fordybe sig i fremmede Religionsmytisker. Det var ikke umuligt, at hans Tolerance mod de Kristne delvis blev drevet af Bregt; thi der gik allerede mange Fortællinger mellem Folk om den strækkelige Døb, de værste Kristensforsølgere havde maattet lide.

Atacinus kendte godt Rejstens Stemning over for de Kristne og var saa meget mere bange for at opbringe ham ved den Kristensforsølgelse, som Rejseren netop paa den Tid agtede at gøre en Rejse til Gallien og maafle endogaa vilde passere igennem Nemausus.

Naar de Kristne under lige gunstige Forhold dog vare udfatte for Fære, vilde man let kunde forskaa, at deres Stillling maatte være i høj Grad truet, naar Forholdene var mindre gunstige. Til alle Tider stod de Fære for at falde som Ofre for Folkeoplob og Tumult, der undertiden foraarlagedes af Panik fremkaldt ved Jordkælv eller ved Harne over en tilfældig Jldbæs, som altid blev tilskreven de Kristne, eller over en smitsom Snydoms Udbrud. Ved saadanne Lejligheder freg Pøbelen altid op om, at Guderne var blebene fornærmede over den nu Tros Udbredelse, og at de Kristne skulde lades for Loverne.

Da Baudillas saa Uldhandleren i Fængslet, gik han straks hen til ham. Vitomarus sad med et meget mistrykligt Ansigt paa en Stenbænk med Røggen op imod Fængslets Mure.

„Jeg gik ikke til Aagpen“, sagde han, „jeg var bange for at gøre det; men jeg kunde lige saa godt være kommen. Pøbelen stod og brølede under mine Binduer som Vafans Væfser.“

„Men I udfillede dog intet Billede?“
„Nej, det kunde jeg ikke gøre. Saa slæbte de mig i Fængsel. Min Rone styrkede om og bejoimede; jeg tror ikke, hun vil overvinde dette Støb. Hvit har været saa svag lige siden vor lille Gordula's Døb. Na, vi felledede det Barv saa højt. Marcianus sagde ogsaa, at vi gjorde det til vor jordfste Afgud, og at det var best for os, at hun blev taget fra os. Jeg ved det ikke. Na, hun havde saadanne lærlige, milde Dine; det var umulig andet end at holde af hende. Hun kunde komme med saadanne pudjige Bemærkninger og se saa morsom ud.“

„Men før I blev fængslet, tænkte I dog med Omhu paa Perpetua og hendes Moder, Cuiota.“
„Jeg ved slet ikke, hvad I mener.“

„I sendte jo et Par Bærestole hen efter dem.“
„Nej, jeg var ikke sendt nogen Bærestol.“
„Da kom eders Slave Tarsius dog til min Bolig for at fuge, at I havde husket paa de to Kvinder og vilde hjælpe dem til at flygte, hvorfor I havde stillet to Bærestole til deres Raadighed.“

„Sagde Tarsius det?“
„Ja, det gjorde han.“

„Tarsius er en upaalidelig Karl. Han holdt saa meget af vor lille Gordula og plejede at bære hende paa sine Stuldrer, og af den Grund holdt vi af ham. Men alligevel er han ikke at stole paa.“

„Gud forbyde, at der skulde være sat en Snare for Jomfruen og hendes Moder. Tarsius blev udjaget af Ritken for Drullenfab.“

„Jeg ved som sagt ikke det mindste om disse Bærestole. Jeg ejer kun en. Efter at vor lille Gordula var død, brød jeg mig ikke om at holde to. Jeg gaar altid med en Vol af hendes Haar ved mit Bryst. Det er lige saa blødt som Silke. Vi begravede hende den lille Staffel med en Kran af Røser om Haalet, og sit Ogsøj sit hun med i Ritken, haade sin Dulle og en lille Deft, og en Graife med Korsfets Tegh havde hun paa Brystet.“

Uldhandleren var alt for optagen af sine egne Anliggender og Sorger til at gaa nærmere ind paa den Sag, der var bleven berørt af Dialeonen. Baudillas gik derfor dybt betyret tilbage til en Krog i Fængslet.

Da Dagen brød frem, blev Vitomarus løsladt. Hans Broder var Hedning og havde lettelig udvirket hans Frigivelse hos Dørigheden. Denne Broder var Parthaber i Uldhandelen og rejste omkring i Landet for at køje Uld og Skind. Han havde været bortrejst Dagen før, men da han ved sin Hjemkomst om Morgenen hørte, at hans Broder Julius var bleven fængslet, begav han sig straks op til Atacinus med en stor og fed Fædesk, som han havde taget med sig fra Larfacus, og sit ogsaa Broderens løsladt.

Baudillas blev siddende i Fængslet hele Formiddagen, og det var først om Efttermiddagen, at han blev sæt op i Ketten. Men nu var Atacinus baade træt og irriteret. Flamen havde været hos ham og beklaget sig meget over, at der ikke var bleven satueret et Eksempel, at de Kristne var bleven løsladte, og at Pøbelen, der var meget ophibet over den Eftergivelse, der var bleven vist, vilde gøre lige-frem Oprør, hvis man ikke greb til at uddelle i det mindste nogle enkelte strenge Straffe. Ved og træt, mildt og gnaden sendte Petronius Atacinus da straks Bud efter Dialeonen.

Gudens Hoved var jo bleven fundet i hans Hus, og man havde set, at han ledagete den befriede Jomfru bort fra Basinet. Han maatte derfor temmelig sikkert vide, hvor hun var skjult.

Det er værd at lægge Mærke til, at det slet ikke havde været paa Tale at straffe Emilius. Selv Guden, der talte gennem Præstindens Mund, havde ikke en eneste Gang forlangt at saa ham grebet, ja havde end ikke nævnt hans Navn. Atacinus Ventulus hørte til en anset Familie i den øvre By og var i den nægtigt og mest frygtede af alle Livsbjillinger — han var Sagsfører. Selv den hellige Stadgrunder gyste tilbage for at angribe et Medlem af denne Stand og en Borger fra den øvre By.

Da Baudillas kom frem i Ketten, forlangte Atacinus en Forklaring af den Rendsgering, at det afbrækkede Hoved var bleven fundet i hans Hus, og spurgte ham derefter om, hvor Perpetua var bleven skjult.

Hvad det første Punkt angik, da vilde Baudillas slet ikke give nogen Oplysning herom; thi det kunde han jo ikke gøre uden at blotte sin Embedsbroder, Marcianus. Han nægtede at have begaaet Bolds handlingen selv, men ikke, at han vidste, hvem der havde begaaet den. Hvor Perpetua var, vidste han derimod slet ikke, og det kunde han alt-saa heller ikke fuge.

Han vilde imidlertid ikke tro hans Forsikringer og truede ham derfor med Tortur; men det hjalp ikke. Saa dømt Atacinus ham til at blive kastet i Robur og nebsænt i det nederste Døb, hvor han skulde blive, indtil han betænte sig og afgav de begærede Oplysninger.

Derefter vendte Atacinus sig imilende mod Flamen, og denne svarede med et veltilfreds Rit.

Hvad det første Punkt angik, da vilde Baudillas slet ikke give nogen Oplysning herom; thi det kunde han jo ikke gøre uden at blotte sin Embedsbroder, Marcianus. Han nægtede at have begaaet Bolds handlingen selv, men ikke, at han vidste, hvem der havde begaaet den. Hvor Perpetua var, vidste han derimod slet ikke, og det kunde han alt-saa heller ikke fuge.

Han vilde imidlertid ikke tro hans Forsikringer og truede ham derfor med Tortur; men det hjalp ikke. Saa dømt Atacinus ham til at blive kastet i Robur og nebsænt i det nederste Døb, hvor han skulde blive, indtil han betænte sig og afgav de begærede Oplysninger.

Derefter vendte Atacinus sig imilende mod Flamen, og denne svarede med et veltilfreds Rit.

Hvad det første Punkt angik, da vilde Baudillas slet ikke give nogen Oplysning herom; thi det kunde han jo ikke gøre uden at blotte sin Embedsbroder, Marcianus. Han nægtede at have begaaet Bolds handlingen selv, men ikke, at han vidste, hvem der havde begaaet den. Hvor Perpetua var, vidste han derimod slet ikke, og det kunde han alt-saa heller ikke fuge.

*) Det nævnte er fundet i en Brev ved Actes.

Et romert Fængsel bestod af forskellige Dele, og den Grad af Strenghed, Straffen skulde indeholde, betegnedes ved den Del af det saakaldte Carcer, i hvilken Forbryderen blev indsat. Den romertse Lov kendte ikke noget til at bruge selv: Fængslingen som Straf. Carceret blev bragt som Baretagsfængsel, hvor man stridte sig Forbryderens Person, indtil han blev forhørt eller henrettet.

Den tydeligste Del af Fængslet bestod af den ydre Gaard, der var delt i mange Rum og indeholdt en Fælleshal, hvor Fangerne kunde søje Etjul i koldt og vaadt Væjr. Dette var i Grunden Atrium, der gik igen, men i en større Maalestillet og uden dets Velvæmmeligheder.

Men der var en anden Del af Fængslet, som var Navnet Robur efter det Tullianse Fængsel i Rom. Det bestod af et eneste stort, hvælvet Kammer uden Binduer og kun forsynet med en Dør, gennem hvis Jærnstænger Dyjet og Luften kunde trænge ind. Dets Navn stred sig fra Gæbjærkerne, der var stilled op imod Muren, og til hvilke Fangerne blev fastgjorte ved Jærnlænker. Midt paa Gulvet var der et rundt Hul med eller uden et lavt Byrsværn, og dette Hul gik ned til en Slags Kælder, som man undertiden gav det græste Navn Barothrum, og som havde Form som en gammeldags Vagerovn. Denne Grube var opfyldt af alffens Snavs og Sæle; thi alle Uhumstheder og alt Affald fra det øvre Fængsel faldt derved. Navnet Barothrum stred sig fra en Sump i Nærheden af Athen, i hvilken visse Forbrydere blev udfødte.

Da Jeremias blev anklaget for Kong Jodaias, blev han netop kastet ned i et saadant Hul som dette.

Saa tog de Jeremias og lagde ham ned i Malachias's Fængsel, som var i Fængslets Gaard, og de fitede Jeremias ned med Strimler. Men i dette Fængsel var der intet Vand, men kun Dynd, og Jeremias sank dybt ned i Dyndet.

Da Paulus og Silas var i Philippis, blev de indsatte i den øvre Del af Robur'et, hvor der fandtes Røle eller Stofte, medens de andre Fanger var i den ydre Del, som var mere betem, og hvor de havde mere Frihed til at bevæge sig.

Baudillas blev ganske graa i Ansigtet af Rædsel ved Tanken om at slulde kastes ned i dette afspøjelige Fængsel. Hans Mod svigtede ham, og hans Knæ slog imod hinanden, saa at han ikke kunde staa oprejst, og Slutterns Medhjælper var nødt til at støtte ham.

Da han blev ført gennem den ydre Gaard, stødtes de, som der afvæntede deres Forber, om ham for at omfavne hans Knæ og lysse hans Hænder samt for at bede ham vise sig standhaftig, og de vilde ham erdsdygt som Martyr.

„Jeg er ingen Martyr, lære Bædre“, sagde Dialeonen med svag Røst. „Det er ikke bleven mig forundt at lide for min Tro, thi jeg er ikke bleven opfordret til at ofre. Jeg tastes ned i Fængsellet, fordi jeg ej kan aabenbare, hvad jeg ikke ved.“

En Mand, som stod der, vendte sig til en anden og sagde med sagte Røst: „Hvis jeg havde Valget, da vilde jeg hellere brændes levende end sæntes ned i hint Hul.“

„Kommer han til at dø af Hunger“, spurgte en anden, „eller vil han drutte i Dyndet?“

„Hvis han dømmes til at blive der, indtil han fortæller, hvad han ikke ved, da vil han sikkert dø der enten paa den ene eller den anden Maade.“

„Gud fri mig dog for at blive saa haardt prøvet! Maafle kunde jeg vinde Martyrtroten ved at dø for Sværdet, men at vandre til det evige Lid gennem en saadan afstyelig Afrund — al, det vil blive mere, end jeg kan udholde.“

Idet Baudillas blev ført gennem Fængselsdøren ind i det indre Fængsel, opløstede han sit Ansigt og saa paa den klare Himmel, der hvælvede sig over Fængselsgaarden. Saa blev Døren lukket og stængt efter ham. Imidlertid var det ikke helt mørkt; thi under Døren var der en Sprække saa bred, at to Fingre kunde stilles ind igennem den, og ad den fivede der lidt Lys indbefor. Da Baudillas kom ude fra det klare Solfin, forekom det ham alligevel, som om han fæstes ind i det forfæle Mørke, og i de første Dø skulle kunde han slet ikke kenne den oplyste Rand; der omgav den brændilgende Nabinng. Sluttern gav sig i Færd med at tænde Lys, og efter noget Væbver og mange Gøer (thi han huggede sig selv over Knoerne) lyftedes det ham endelig at saa en Lampe tændt. Derefter fechtig han et Reb og gjorde en Løkke paa den ene Ende, som han fastede om en Vjælle, der gik tværs over Nabinngen.

„Sæt dig overstrævs paa den“, sage han mut.

Baudillas adlv og greb fat om Rebet. Derefter blev han langsomt færet ned i Bølgmørket neden under. Nedad — nedad — nedad gled han, indtil han til sidst pafsede i Muddret.

Sluttern, der bedbte at holde Lampen, liggedes ned og raabte, at han skulde slippe Rebet. Dialeonen adlv. Saa blev han staaende og liggende efter Rebet, idet det gled opad; derefter saa han Lampløjet forsoimede, hørte Sluttern fjerne sig og til sidst et tordnende Brag. Fængslets Dør var lukket, og han laa alene paa Bunden af det afstyelige Hul.

Laaerene strømmede ned ad hans Rinder, og han udbryd: „Du har nedstyrtet mig i det nederste Døb, i Mørket og i Graaden!“

Femtende Kapitel.

Nabensaret for de svæde.

Paa Grund af Dødsfaldet, der var indtruffet i Tømmehandlerens Familie, forlod Emilius Huset og lejede sig et Værelse med Opvartning i en Reblagers Hütte, som laa ikke langt dervfra. Huset var rent, og den gode Rone var i Stand til at tilberede ham et Maaltid, der ikke var gennemtruffet af Olie eller Svibjæg.

Han var urolig, fordi Callipodius ikke kom tilbage, og han ikke kunde faa nogen Umberreiming om Perpetua. Han kunde ikke saa denne Jomfru med det rene, fraalende Ansigt ud af Tankerne. Han gik frem og tilbage langs Overflømmelsen og lagde Mærke til, at Vandet var ved at falde, og hver Gang han vendte om, saa han i Ket-

ting af Nemausus, hvorfra han ventede sin Klient, men flidte forgæves.

Endelig saa han en Vaad nærme sig. Det var da nær ved Aften, og han gik med hastige, utaalmodige Strid frem og tilbage ved Landingsstedet, indtil den løb ind. Men til sin Støffelse saa han, at det ikke var Callipodius, der steg i Land; det var Bistoppen.

Emilius hilste ham, og da hans Spænding i Bleven saa stor, at han neppe kunde udholde det, bad om at maatte tale et Par Ord med ham i Enrum. Deri samtyttede Gastor med Glæde.

Han, Hovedet for den kristne Menighed, var i Levn udstadt. Han tilhørte en rig Senatorfamilie i Byen og havde Slægtinge blandt de højeste Embedsmænd, der vilde Dørigheden kun, naar den blev haardt nødt til de lægge Haand paa ham. Nemausus var delt i to Byer, den øvre og den nedre, hvor med sin egen Vandforsyning, i egne Vade og sin egen forskellige Befolkning.

Den nedre By, den gamle galliske Stad, som til Stadgrunderen, der havde samme Navn som Byen, behøvede af den gamle volcaanfle Befolkning og af en Mængde frigitone Slader af alle mulige Nationer. I ernærede sig især som Handelsmænd og benævnedes alle i det af Libertis.

Den øvre By indeholdt de fineste Huse og var bebod af de romertse Kolonister samt af Eftertommere af de første fœniciske Nybyggere og af dem af den gamle galliske Ael, som havde blandet sig med Erobrerne. Disse havde beholdt deres Ejsdomme, og mange af dem beklædte høje Embeder.

I de sidste Aar havde de af de frigitone, som havde samlet sig store Rigdomme, imidlertid ogsaa begyndt at trænge sig ind i den øvre By, havde der bygget sig store og skønne Boliger og udfoldede en udfordrende og pralende Pragt, der valte de gamle og fornemme Familiers Misundelse og Harne.

Den store, naturlige Rilde forsynede den nedre By med Mad, men den laa for lavt ned til at være betvem for de fornemme i den øvre By. Disse havde derfor gemmen flere og loftbare Levninger først Uraflødens Vand ind til deres Kvarter, hvorved de havde forsynet sig med rigeligt og godt Vand, der var lige saa nødvendigt for Rømen som den Luft, han indaandede. Men da de, som boede i den øvre By, paa den Maade var blebene uafhængige af den naturlige Rilde ved Foden af Klipperne i nedre Nemausus, gav de sig til at tilbede og dyrke Nymsen Ura og talte haanlig om den gamle Bys Guddom, medens den simple Del af Byen vedholdende knygede sig til den hellige Stadgrunder Nemausus, hvis Basin, fuldt af berligt Vand laa lige for Munden af dem og ikke ved stor Befoyning og megen Røje maatte ledes ind til dem langvejs fra.

Det var altsaa kun Jndbyggeme i den nedre By, der tilbad Rildguden, og denne Gudsdyrkelse var en Levning af den gamle volcaanfle Religion, der fandtes i Landet for Grækerne og Rømenes Antkomst.

Derfor blev heller intet Ofær udtaget blandt Beboerne af den øvre By, det var kun den gamle Bys Befolkning, der hvert syvende Aar skænkede Gud en Jomfru, og havde det været anderledes, var Ofringen slet ikke bleven tilladt.

Det var ogsaa allerede gaaet op for Præsteflabet, at det begyndte at røre sig en stærk Stemning imod det. Hovedmassen af den velstaaende Befolkning søgte ingen Verbødighed for den galliske Stadgrunder, og mange havde aabenlyst begyndt at tale om, at denne Jomfruofring burde affattes.

Et Reblager i havde Emilius hørt om Statuens Lemlæstelse og det Røre, dette havde vakt i Byen. Dette antog han, maatte være Grunden til, at Callipodius ikke kom. Det var bleven denne en Streg i Regningen; thi han havde nu ikke kunnet faa vide, hvad der var blevet af Jomfruen, og ventede sagtens nu, indtil han havde faaet paalidelige Eftretretninger.

Emilius var indigneret over den Vandalisme, der var bleven begaaet mod det skønne Kunstværk, som prydede et af de herligste Steder i Verden, og den Indignation blev endnu stærre, idet han tænkte paa, hvad denne Helligbrøde vilde foraarlage. Det Røre, der var opstaaet ved Jomfruens Vortstrelse, vilde snart have lagt sig igen; men saaledes vilde det ikke gaa med det, der var vakt ved Gudebilledeets Lemlæstelse. Det vilde opbilde Eidskaberne, forhøje Faren for Perpetua og gøre hendes Flugt langt mere danfellig.

Da Emilius gik op fra Landingspladsen med Bistoppen, spurgte han ham om, hvorledes det stod til med de Kristne i Byen, men modtog et temmelig udekkent Svar. Dette tilfredsstillende ikke den Ingsagsfær, og han spurgte rødmunde om, hvorledes det gik med Perpetua, den afsdøde Hærpinius Vargas Datter.

Bistoppen vendte sig imod ham og fæstede sine spørgende Dine paa den unge Mand.

„Hvorfor spørger I om det?“ sagde han.

„Sitterlig“, svarede Emilius, „maa det være mig tilladt at søle Interesse for den, som jeg har faaet Held til at fæse fra Døden. I Sandhed jeg langes saare efter at saa Bishes om, at hun er i Sitterhed. Det vilde dog være sørgeligt, om hun aller skulde falde i Præsteflabet eller Pøbelsens Hænder, thi disse sidste vilde tage lige saa haardt paa hende som de første.“

„Ingen af dem har hende i deres Magt“, svarede Gastor. „Men hvor hun ellers er, det ved Gud, men ikke jeg. Hendes Moder er meget fortvivlet; men vi stole paa, at Jomfruen har fundet Tilflugt mellem Brødrene, og at hun der for sin Sitterheds Skyld holdes godt skjult. Jo færre der ved, hvor hun er, des bedre; thi der kan let blive anvendt Tortur for at udfinde Hæmmeligheden. Saa meget kunde vi vel anfse for sikkert, at dersom hun var bleven opbaget og overleveret til Dørigheden, saa vilde vi alle have faaet det at vide.“

„Et svederbrøde Gudens Billed var en slet og forbyderist Handling“, sagde Emilius irriteret. „Er en saadan Opsjærl en Del af eders Religion?“

(Fortsættes.)